

Van het mannetje met z'n viooltje

Zo'n vijftig jaar geleden zeiden een jonge vrouw en een jonge man tot elkaar : "en als we dat kind nu ook eens naar juffrouw Janssens zouden sturen", en zo gebeurde het dat een klein mannetje op vioolles ging. Er moest veel worden geluisterd en veel worden gespeeld, en vele malen dachten de jonge vrouw en de jonge man (en waarschijnlijk ook de juffrouw): "wat klinkt dat toch lelijk" of "wat speelt hij vals", en nog veel meer keren dachten ze "hoe kunnen we dit kind in godsnaam toch leren gehoorzamen" en telkens en telkens opnieuw poogden ze het mannetje een beetje zelfdiscipline bij te brengen.

Met eindeloze liefde en geduld, en met een onvoorstelbare volharding eisten ze elke dag weer dat er geoefend werd, en dat het mondje dicht moest tijdens de les, en dat de oogjes naar de vingertjes moesten kijken. En op een dag, toen het mannetje zich de tijd dat hij geen viool speelde zelfs niet meer kon herinneren, begon hij zijn viooltje met al die liefde en geduld en discipline te associëren en begon hij van zijn viooltje te houden. Hij ontdekte ook dat als hij vioolspeelde, hij die lieve ouders bij zich had en dat de muziek hem rust en vreugde verschafte. Het mannetje en zijn viooltje werden onafscheidelijk. Op die dag begon het mannetje ook uit zichzelf viool te spelen en later zelfs te oefenen. De jaren gingen voorbij en de jonge vrouw en de jonge man waren al niet zo jong meer. Het mannetje werd ook wat groter en hij moest erg wennen aan die lange armen en benen die hij plots kreeg. Steeds weer probeerde hij om met zijn vingers en armen (en soms met zijn hele lichaam) aan zijn viooltje te vertellen wat hij meemaakte. Het werd nu belangrijk om goed te kunnen spelen zodat hij aan zijn viooltje kon vertellen wat hij maar wou. En zie, hoe meer aandacht en liefde dat viooltje kreeg, hoe mooier het begon te zingen. Hoe mooier het viooltje zong hoe gelukkiger het mannetje werd en hij speelde en speelde en speelde. Als hij blij was of hij droevig was, als hij ernstig was of boos, zelfs las hij lachen wou speelde hij en dan lachte zijn viooltje met hem mee. Ze leerden samen huilen en schreeuwen en zingen, en als zijn viooltje zong voelde het mannetje zich goed. De mensen die hem hoorden spelen hoorden aan zijn muziek of het mannetje vrolijk of droevig was. Als zijn viooltje huilde, huilden de mensen een beetje mee, en als zijn viooltje lachte werd iedereen er vrolijk van. Het mannetje zag dat en het maakte hem heel gelukkig. Zo leerde hij dat je door de muziek met iedereen kan praten en hij zong zo veel hij kon. Alle liefde die hij reeds van het begin had gekregen koesterde hij in zijn hart en hij probeerde die ook uit te stralen. Hij voelde dat de mensen van hem hielden en dat hielp hem om zijn viooltje mooier te laten zingen. Telkens als het viooltje zong dacht het mannetje dan terug aan zijn lieve ouders en aan hun geduld en volharding om hem elke dag te doen oefenen en dan speelde hij nog een beetje langer, speciaal voor hen en dan schreide hij stilletjes van geluk.